

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 230.530 van 17 maart 2015
in de zaak A. 203.700/XIV-35.816**

In zake : Carlo CARTON
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de Federale Politie DGS/DSJ
gevestigd te 1050 Brussel
Kroonlaan 145A

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 17 februari 2012, strekt tot de nietigverklaring van “het besluit van [...] [de] waarnemend directeur-generaal van de federale gerechtelijke politie dd. 23-12-2011 waarbij aan verzoeker de lichte tuchtstraf van de blaam is opgelegd [...]”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 227.066 van 8 april 2014 worden de debatten in de zaak heropend en wordt het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat gelast met het aanvullend onderzoek.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een aanvullend verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 januari 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor verzoeker, en adviseur Jana Mouton, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. In het tussenarrest nr. 227.066 van 8 april 2014 zijn de feiten als volgt uiteengezet:

“3.1. Verzoeker is commissaris van politie en werkzaam bij het team “agressie” bij de federale gerechtelijke politie (hierna: FGP) te Brugge. Hij is teamchef en blijkt zich regelmatig bij zijn meerderen beklaagd te hebben over de onderbemanning van het team, inzonderheid na de “herstructurering” begin 2010.

3.2. Op 14 juni 2011 vindt naar aanleiding van het “niet goed functioneren van het team agressie”, een vergadering plaats met de onderzoeksrechters, de gerechtelijk directeur van de FGP Brugge (hierna : de gerechtelijk directeur) en de leden van het team “agressie”. Het initiatief gaat uit van de onderzoeksrechters, die bezorgd waren over de achterstand van de opdrachten.

3.3. Op 23 juni 2011 stelt de gerechtelijk directeur een functioneringsnota op over verzoeker.

3.4. Op 28 juni 2011 bezorgt verzoeker zijn verweer met betrekking tot de functioneringsnota aan de gerechtelijk directeur.

3.5. Op 18 juli 2011 treft de gerechtelijk directeur een “maatregel van inwendige orde”, naar aanleiding van het functioneren van verzoeker binnen de FGP Brugge.

3.6. Met een schrijven van 25 juli 2011 deelt verzoeker zijn verweer aan de gerechtelijk directeur mee. Hij vraagt op basis van een aantal juridische gronden om de maatregel ongedaan te maken.

3.7. Met een nota van 5 september 2011 trekt de gerechtelijk directeur zijn eerdere dienstnota van 18 juli 2011 met betrekking tot de maatregel van inwendige orde in en deelt hij aan verzoeker zijn voorstel van “ordemaatregel” mee. Deze maatregel verschilt niet van deze van 18 juli 2011.

3.8. Met een schrijven van 8 september 2011 maakt verzoeker zijn verweer aangaande het voorstel van ordemaatregel aan de gerechtelijk directeur over.

3.9. Op 12 september 2011 bevestigt de gerechtelijk directeur zijn voornemen tot het nemen van de ordemaatregel. De door verzoeker ingestelde vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing werd bij 's Raads arrest nr. 218.492 van 15 maart 2012 verworpen. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing wordt bij 's Raads arrest nr. nr. 221.771 van 17 december 2012 verworpen.

3.10. Inmiddels wordt op 18 augustus 2011 een voorafgaand onderzoeker aangesteld, die verzoeker op 26 oktober 2011 oproept voor verhoor.

3.11. Op 26 oktober 2011 maakt de voorafgaand onderzoeker een verslag op van het voorafgaand onderzoek.

3.12. Op 9 november 2011 stelt de tuchtoverheid een inleidend verslag op.

3.13. Op 17 november 2011 en 18 november 2011 wordt verzoeker door de gerechtelijk directeur op diens bureau geroepen, waarbij hem “een pakket [werd] getoond met de melding dat dit zijn tuchtdossier was” en waarbij hem de vraag werd gesteld “of hij wilde aftekenen”, wat verzoeker telkens weigert.

3.14. Op 23 december 2011 legt de tuchtoverheid aan verzoeker de lichte tuchtstraf van de blaam op.

Dit is de bestreden beslissing.”

IV. Onderzoek van de middelen

A. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in het tweede middel de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel “*non bis in idem*” en zet uiteen dat twee van de drie feiten die met de bestreden beslissing tuchtrechtelijk worden bestraft, eveneens aan de grondslag liggen van de ordemaatregel van 12 september 2011, die volgens verzoeker eigenlijk een verdoken tuchtstraf is hetgeen hij omstandig detailleert in het verzoekschrift. Het gegeven dat het derde feit niet ten grondslag lag aan de

ordemaatregel, kan volgens verzoeker hieraan geen afbreuk doen nu voor de onderscheiden feiten één enkele tuchtstraf is opgelegd en niet kan worden uitgemaakt wat de onderscheiden bijdrage van elk van die feiten is in de oordeelsvorming.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker dat hij reeds is gestraft, zij het op verdoken wijze, en treedt hij zijn verweer - zoals uiteengezet in de memorie van wederantwoord naar aanleiding van het beroep tot nietigverklaring van de ordemaatregel van 12 september 2011 - uitdrukkelijk bij.

6. In de laatste memorie blijft verzoeker bij zijn eigen visie en meent hij dat de ordemaatregel wel degelijk een verdoken tuchtstraf uitmaakt. Hij wijst er vervolgens op dat het rechtsbeginsel “*non bis in idem*” verwijst naar sancties van dezelfde aard. Met verwijzing naar rechtspraak van het EHRM inzake de cumulatie van administratieve sancties met strafsancities en naar rechtspraak van het Grondwettelijk Hof betoogt verzoeker dat er een “dubbele reactie” is geweest op minstens twee van de drie feitelijkheden. Het geschonden geachte beginsel is te dezen wel degelijk van toepassing omdat de opgelegde ordemaatregel volgens verzoeker uitgaat van een bepaald wenselijk gedrag waaraan verzoeker niet zou hebben voldaan en waaraan een ernstig gevolg is gekoppeld. De opgelegde ordemaatregel strekt er voorts toe een zekere herhaling van het onwenselijk gedrag te voorkomen en is gestoeld op een norm met een algemeen karakter, zijnde gedragingen die het belang van de dienst voorop stellen en die ordemaatregel is volgens verzoeker zeer zwaar te noemen.

Beoordeling

7. Het algemeen rechtsbeginsel *non bis in idem*, dat onder meer ook is opgenomen in artikel 4, lid 1 van het ten opzichte van België op 1 juli 2012 in werking getreden Protocol nr. 7 bij het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, verbiedt een persoon te vervolgen of te berechten voor een tweede “misdrijf” voor zover identieke feiten of

feiten die in hoofdzaak dezelfde zijn, eraan ten grondslag liggen (EHRM (Grote kamer) 10 februari 2009, Zolotoukhine t. Rusland, punt 82; EHRM 14 januari 2014, Muslija t. Bosnië en Herzegovina, punt 33; GwH 3 april 2014, nr. 61/2014, punt B.15.1.; GwH 19 december 2013, nr. 2013/181, punt B.3.1.).

Dit beginsel belet niet dat identieke feiten of feiten die in hoofdzaak dezelfde zijn, aanleiding kunnen geven tot een maatregel met bestraffend karakter terwijl die is voorafgegaan door maatregelen die dit karakter niet hebben.

8. Het middel gaat uit van het standpunt dat de ordemaatregel van 12 september 2011 van de gerechtelijk directeur van de federale gerechtelijke politie (hierna: Dir FGP) te Brugge een tuchtmaatregel verhult. In het eindarrest nr. 221.771 van 17 december 2012 betreffende verzoekers beroep tot nietigverklaring van deze ordemaatregel, wordt evenwel met gezag van gewijsde het middel waarin verzoeker had aangevoerd dat deze ordemaatregel een verdoken tuchtstraf is, ongegrond bevonden. Hieruit volgt dat niet blijkt dat deze ordemaatregel van bestraffende aard is.

De ordemaatregel van 12 september 2011 kan in het raam van het aangevoerde beginsel *ne bis in idem* niet worden ingeroepen als een eerder ondergane bestraffing voor identieke feiten of feiten die in hoofdzaak dezelfde zijn.

In zoverre verzoeker voor het eerst in zijn laatste memorie nieuwe argumenten aanvoert ter ondersteuning van zijn eigen visie dat “desalniettemin” de opgelegde ordemaatregel een verdoken tuchtstraf is, toont hij niet aan dat hij deze argumenten niet reeds had kunnen ontwikkelen in zijn verzoekschrift. Aldus geeft verzoeker op laattijdige en niet ontvankelijke wijze een nieuwe grondslag aan zijn middel en dit los van de vraag of het onderzoek van deze nieuwe argumenten de Raad van State niet zou uitnodigen tot een wettigheidsonderzoek van deze ordemaatregel die na het tussengekomen

eindarrest definitief is geworden en waarvan de wettigheid derhalve niet langer kan worden betwist.

Het tweede middel is ongegrond.

B. Derde middel

9. In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 13 mei 1999 ‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ (hierna: de tuchtwet). Hij stelt dat geen van de hem ten laste gelegde feiten deugdelijk zijn bewezen en in aanmerking kunnen worden genomen als verwijtbare tuchtfeiten zoals bedoeld in artikel 3 van de tuchtwet.

Wat in de eerste plaats het voorval met J.D. betreft, wijst verzoeker op de gespannen verhouding tussen hen beiden, alsook dat dit ten andere niet kan worden losgezien van de bijzonder stresserende ervaring voor verzoeker en de overige leden van het team agressie dat zij fel onderbemand zijn en dat er een bijzonder hoge werkdruk is, derwijze dat nutteloze en/of dubbele prestaties dienen te worden vermeden. Hij stelt dat er geen enkele objectieve reden is om meer geloof te hechten aan de verklaring van J.D., dan wel er meer gewicht aan toe te kennen dan aan de zijne. Hij betoogt dat hij niet meer heeft gedaan dan het geven van zijn professionele mening over het ter plaatse komen van J.D. en dat, wanneer deze laatste beslist ter plaatse te zullen komen om ter plekke de coördinatie te verzorgen, hij zijn aanwezigheid niet langer noodzakelijk achtte en zou vertrekken. Nooit heeft hij J.D. verboden ter plaatse te komen, noch heeft hij het hem verhinderd. J.D. heeft nooit een formeel bevel gegeven. Verzoeker besluit dat hij niet meer heeft gedaan dan zijn professionele mening geven over de intentie van J.D. om ter plaatse te komen en dit binnen het ruimere kader van de ondercapaciteit van zijn dienst en de al dan niet andere visie op het hanteren van een coördinator van dienst. In deze feitelijke omstandigheden acht verzoeker het geenszins

deugdelijk bewezen dat hij heeft geweigerd om J.D. ter plaatse te laten komen en zodoende de gezagsverhoudingen niet zou hebben geëerbiedigd.

Wat ten tweede de vergadering met de onderzoeksrechters betreft, geeft verzoeker vooreerst omstandig zijn visie weer over de aanleiding tot de vergadering. Hij benadrukt dat het de onderzoeksrechters zijn die het initiatief hebben genomen tot deze vergadering. Hij kon deze uitnodiging niet negeren en was er toe gehouden er op in te gaan. Na ontvangst ervan, heeft hij inderdaad zijn deelneming niet “aangekondigd” aan de gerechtelijk directeur, maar hij stelt niet in te zien waarom hij zulks had moeten doen. Uit niets bleek dat verzoeker en de leden van zijn sectie in kennis waren van het gegeven dat de onderzoeksrechters ditmaal hun bezorgdheid ook gingen uiten ten opzichte van de gerechtelijk directeur, noch had hij en zijn sectie enige duidende uitleg van de onderzoeksrechters gekregen omtrent de inhoud van de vergadering. Uit niets blijkt wat voor “aankondiging” verzoeker dan wel had dienen te geven aan de gerechtelijk directeur. Dat de structurele problematiek binnen de “FGP” draait rondom de onderbezetting van het team, kan voor de gerechtelijk directeur geen verrassing zijn.

Wat ten derde de betekening betreft van het voorstel tot ordemaatregel, stelt verzoeker dat “er op zijn minst spijkers op laag water worden gezocht en men een uitlating leest buiten zijn omstandige context”. Volgens verzoeker bedoelde hij met zijn e-mail “helemaal niet dat hij niets gekregen had, wel bedoelde hij dat - zijns inziens - dergelijk stuk slechts officieel kenbaar kan worden gemaakt mits er een afgetekend ontvangstbewijs is dan wel een dubbel aangetekend schrijven.” Hij stelt dat hij “geen intentie heeft gehad tot deloyaliteit en de gerechtelijk directeur ook niet leugenachtig heeft gemaakt”, maar dat hij er enkel op heeft gewezen dat het voorstel tot ordemaatregel hem slechts rechtsgeldig kon worden kenbaar gemaakt mits een afgetekend ontvangstbewijs dan wel een dubbel aangetekend schrijven. Hij wou geenszins vermelden dat hij niets had gekregen, louter dat het document volgens hem alleen op de aangeduide wijze rechtsgeldig ter kennis kon worden gebracht.

Subsidiair merkt verzoeker tot slot nog op dat indien de Raad van State zou oordelen dat toch één of meerdere tuchtfeiten deugdelijk bewezen zijn, dit de gegrondheid van het middel niet zou wegnemen nu voor de diverse feiten één onderscheiden tuchtstraf werd opgelegd.

10. In de memorie van wederantwoord voegt verzoeker toe dat de verwerende partij niet tegemoet komt aan zijn kritiek en zich er toe beperkt te stellen dat zijn attitude niet zou voldoen. Hij verwijst naar wat hij in het verzoekschrift heeft gesteld.

In de laatste memorie synthetiseert verzoeker zijn standpunt ter zake.

Beoordeling

11. Artikel 3 van de tuchtwet definieert het begrip “tuchtvergriep” als volgt:

“Elke handeling of gedraging, zelfs buiten de uitoefening van het ambt, die een tekortkoming aan de beroepslichten uitmaakt of die van aard is de waardigheid van het ambt in het gedrang te brengen, is een tuchtvergriep en kan aanleiding geven tot het opleggen van een tuchtstraf.”

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

De tuchtsoeverheid heeft bij de uitoefening van haar tuchtbevoegdheid een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, zowel op het stuk van de bewezenverklaring als op het vlak van de tuchtrechtelijke kwalificatie van de ten laste gelegde feiten. De tuchtsoeverheid die zich over het opleggen van een tuchtstraf wegens een bepaald feit moet uitspreken, vermag daarbij niet alleen te steunen op bekentenissen of vaststaande bewijzen, maar ook op getuigenissen,

vermoedens, enz. Indien zoals te dezen, een tuchtregeling geen bijzondere bewijswaardering voorschrijft, beoordeelt de tuchtoverheid op discretionaire wijze de bewijswaarde van de gegevens uit het tuchtdossier om tot een bepaalde overtuiging te komen.

Het komt aan de Raad van State binnen het raam van zijn wettigheidstoezicht, niet toe om zelf een beoordeling te maken van het bewezen zijn van de ten laste gelegde feiten of van de kwalificatie ervan als tuchtvergripen in de zin van artikel 3 van de tuchtwet. De Raad van State is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de tuchtoverheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

12. Uit de formele motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de volgende feiten een tuchtvergriep uitmaken:

“[...]

Als commissaris bij de Federale gerechtelijke politie, zijn beroepslichten niet te zijn nagekomen door :

- het opzettelijk niet naleven van de volgens de wet ingestelde gezagsverhoudingen binnen de FGP BRUGGE;

- blij te hebben gegeven van flagrant gebrek aan loyaliteit t.a.v. zijn Gerechtelijk Directeur, door (1) onaangekondigd voor deze laatste, deel te nemen, samen met leden van zijn Sectie, aan een vergadering gepland ten einde een structureel probleem bij de FGP BRUGGE te bespreken met de Onderzoeksrechters van het arrondissement en (2) de integriteit van zijn Gerechtelijk Directeur zwaar in vraag te stellen, door hem schriftelijk te melden dat hij geen voorstel tot ordemaatregel had ontvangen daar waar dit wel degelijk het geval was geweest.

[...].”

13. Niet wordt betwist dat het eerste feit betrekking heeft op de houding van verzoeker ten aanzien van J.D. Te dezen wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Wat de houding ten aanzien van [commissaris J.D.] betreft (incident dd 03-06-2011)

[Commissaris J.D.] werd in de functie van waarnemend Directeur Operaties 'DirOps' aangesteld bij dienstnota 7/2009 van 16-11-2009.

Op datum van 03-06-2011 is [commissaris J.D.] als Dir Ops a.i. eveneens vervangend DirJud en neemt in deze hoedanigheid kennis van een moord met

onbekende dader en slachtoffer.

Hij neemt telefonisch contact op met CP CARTON en meldt hem dat hij ter plaatse zal komen om faciliterend en coördinerend steun te geven.

CP CARTON weigert deze inbreng van [commissaris J.D.] en stelt zelfs dat hij zijn werkzaamheden zal stopzetten indien [commissaris J.D.] ter plaatse zou komen.

Via functioneringsnota van 23-06-2011 wordt CP CARTON aangemaand om zijn gedrag aan te passen.

Het standpunt van CP CARTON in het raam van dit feit is vertaald in zijn mail van 06-06-2011 aan de Dir FGP BRUGGE (bijlage 56 en 57 bij het stuk 2). Het

standpunt van [commissaris J.D.] is vertaald in zijn mail van 04-06-2011 aan de Dir FGP BRUGGE (bijlage 51 tot 53 bij het stuk 2).

Als Dir Ops a.i. is [commissaris J.D.] te beschouwen als Dir FGP BRUGGE. Dit bevestigt CP CARTON ook zelf in zijn mail van 04-06-2011.

De houding van CP CARTON kan bijgevolg *de facto* worden beschouwd als een weigering van CP CARTON om de Dir FGP BRUGGE ter plaatse te laten komen.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de tuchtoverheid de voormelde commissaris J.D., beschouwt als Dir FGP Brugge, hetgeen door verzoeker ook wordt erkend. Commissaris J.D. oefende derhalve op het ogenblik van de feiten een gezagsverhouding uit ten aanzien van verzoeker. Van verzoeker kan derhalve, als commissaris van politie, redelijkerwijze worden verwacht dat hij de gezagsverhoudingen binnen de FGP Brugge respecteert en naleeft. Voorts blijkt uit deze formele motivering, dat de tuchtoverheid zich wat verzoekers houding betreft ten aanzien van commissaris J.D., steunt op het e-mailverkeer neergelegd in het tuchtdossier. Bij de beoordeling ervan is de verwerende partij de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid niet te buiten gegaan door “meer geloof te hechten aan de verklaring” van commissaris J.D. die op het ogenblik van de feiten te beschouwen was als Dir FGP Brugge en door te besluiten dat de houding van verzoeker ten aanzien van deze meerdere, *de facto* kan worden beschouwd als een weigering van verzoeker om de directeur FGP Brugge ter plaatse te laten komen. Verzoeker geeft weliswaar blijk van een eigen feitelijke beoordeling van het incident van 3 juni 2011 en van de bewijswaarde van het standpunt van J.D., maar hij maakt niet aannemelijk dat de tuchtoverheid in verband met de beoordeling van het bewezen zijn van de ten laste gelegde feiten, tot een conclusie is gekomen die de grenzen van de redelijkheid te buiten zou gaan.

14. Wat het tweede ten laste gelegde feit betreft - de vergadering met de onderzoeksrechters - wordt in de bestreden beslissing gesteld:

“Wat de vergadering van 14-06-2011 met de onderzoeksrechters betreft

De heer Dir FGP BRUGGE wordt schriftelijk (brief van 10-06-2011 - stuk 1/6) uitgenodigd door mevrouw de onderzoeksrechter [...], op een vergadering gepland op 14-06-2011. Op de agenda staat: een structureel probleem bespreken bij de FGP BRUGGE.

De heer Dir FGP BRUGGE stelt tot zijn verwondering vast, onmiddellijk na aanvang van de vergadering, dat CP CARTON en zijn medewerkers tot de vergadering toegelaten worden en verder deelnemen aan de besprekingen.

Uit een correspondentie van 16-09-2011 (stuk 5) blijkt dat de vergadering plaatsvond op initiatief van de onderzoeksrechters.

De heer Dir FGP BRUGGE verduidelijkt (stuk 6) dat hem door niemand enige toelichting werd gegeven over de feitelijke inhoud van de vergadering, noch vanwege de betrokken magistraten, noch vanwege zijn medewerkers binnen de FGP BRUGGE.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de agenda van de geplande vergadering “een structureel probleem” betrof te “bespreken bij de FGP Brugge”. Voorts wordt niet betwist dat de gerechtelijk directeur niet op de hoogte was van de (geplande) aanwezigheid van verzoeker en zijn medewerkers op deze vergadering. Hoewel, zoals ook wordt erkend in de bestreden beslissing, het initiatief voor deze vergadering uitging van de onderzoeksrechters, gaat de verwerende partij de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid niet te buiten, door als een flagrant gebrek aan loyaliteit ten aanzien van zijn gerechtelijk directeur te beschouwen, het voor de gerechtelijk directeur onaangekondigd, deelnemen - samen met leden van zijn sectie - aan een vergadering gepland ten einde een structureel probleem bij de FGP Brugge te bespreken met de onderzoeksrechters van het arrondissement. Van een commissaris van politie mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij een uitnodiging voor een externe vergadering met onderzoeksrechters van het arrondissement, met als (enig) agendapunt “een structureel probleem bespreken bij de FGP Brugge” - en waarvan niet wordt betwist dat de oplossing ervan in wezen enkel aan de hiërarchische meerdere toekomt - aan zijn hiërarchische meerdere voorafgaandelijk zijn eigen deelname of uitnodiging aan die vergadering meedeelt. De argumenten en feitelijke beschouwingen die verzoeker aangeeft om te stellen dat er zeer zeker geen sprake is van een gebrek aan loyaliteit, geven weliswaar blijk van een eigen

feitelijke beoordeling van de kwalificatie van zijn gedrag, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat de tuchtoverheid in verband met de beoordeling ervan, tot een conclusie is gekomen die de grenzen van de redelijkheid te buiten zou gaan.

15. Wat ten slotte het derde ten laste gelegde feit betreft - verzoekers houding in verband met de betekening van het voorstel tot ordemaatregel -, wordt in de bestreden beslissing gesteld:

“Wat de betekening van het voorstel tot ordemaatregel betreft

De heer Dir FGP BRUGGE meldt (stuk 9/9) dat hij het voorstel tot ordemaatregel heeft betekend aan CP CARTON op datum van 05-09-2011 om 10.20 uur.

CP CARTON heeft het voorstel ontvangen maar weigerde, op advies van zijn advocaat, het document te tekenen voor ontvangst.

Dezelfde dag om 12.17 uur stuurt CP CARTON een mail aan de heer Dir FGP BRUGGE met de volgende tekst :

'Tot mijn spijt moet ik u meedelen dat ik deze morgen van u geen dienstnota heb ontvangen. Wij hebben enkel een gesprek gehad. De enige wettelijke wijze waarop de overheid iets kenbaar kan maken is ofwel via ontvangstbewijs, ofwel via een dubbel aangetekend schrijven.'

De Dienstnota FGP BRUGGE 503/2011 van 12-09-2011 (stuk 9/2) vermeldt evenwel (zie referte 7 van de nota) dat CP CARTON wel degelijk een afschrift had ontvangen van het voorstel van ordemaatregel op datum van 05-09-2011.”

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekers kritiek geen afbreuk doet aan de feitelijke vaststelling dat hij met een e-mail van 5 september 2011 verklaarde geen dienstnota te hebben ontvangen, doch enkel een gesprek te hebben gehad, terwijl uit de dienstnota van 5 september 2011 houdende voorstel tot ordemaatregel, zoals opgenomen in het tuchtdossier, duidelijk blijkt dat hem één exemplaar werd overhandigd maar dat hij heeft geweigerd te ondertekenen voor ontvangst. Door dit gedrag te kwalificeren als het blijk hebben gegeven van flagrant gebrek aan loyaliteit ten aanzien van zijn gerechtelijk directeur, is de verwerende partij de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid niet te buiten gegaan. Ook inzake deze grief geven de door verzoeker aangegeven argumenten en feitelijke beschouwingen, weliswaar blijk van een eigen feitelijke beoordeling van de kwalificatie van zijn gedrag, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat de tuchtoverheid in verband met de

beoordeling ervan, tot een conclusie is gekomen die de grenzen van de redelijkheid te buiten zou gaan.

16. Uit wat voorafgaat, volgt dat het derde middel ongegrond is.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventien maart tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques